

[Statsministeren.]

Følger vi oppositionen på dette felt, må vi låne flere penge end i indeværende finansår, og det vil sætte renten i vejret. Resultatet vil naturligvis blive ikke alene en nedsættelse af de offentlige investeringer, men også at vi lægger investeringerne inden for det private erhvervsliv hindringer i vejen.

Dette resultat er ikke så mærkeligt, som den ærede ordfører hr. Poul Møller øjensynlig synes at tro. I en situation, hvor vi har praktisk taget fuld beskæftigelse og udnytter hele vor produktionskapacitet, således at produktionen og indkomsterne på kortere sigt ikke kan blive meget større, ville en forøgelse af forbruget medføre en tendens både til en nedsættelse af investeringer og til en forringelse af vor valutastilling.

Regeringen vil ikke afvise, at der kan opstilles argumenter for at nedsætte skatteudskrivningen til foråret, eller jeg burde måske snarere sige, imod at den stiger så stærkt, som de gældende love ellers vil medføre. Endelig stillingtagen til dette afgørende spørgsmål kan dog først ske, når vi ser, hvordan den økonomiske situation er til foråret, og hvorledes vi til den tid tør skønne over udviklingen i statsfinanserne. Oppositionen mener altså allerede nu at kunne gøre det. Regeringen er mere forsigtig, og det kan man godt bebrejde os; men mon ikke langt den største del af befolkningen vil være mere tryk ved en sådan forsigtig holdning end ved oppositionens, jeg tør måske sige forjagede, stillingtagen til problemerne?

Må jeg gøre en bemærkning til et enkelt af de fremsatte såkaldte spareforslag. Det er forslaget om at spare op til 70 mill. kr. ved at nedsætte børnetilskuddene. Da børnetilskuddene egentlig er et fradrag i indkomstkatten, betyder forslaget i første omgang, at indkomstkatten forhøjes for disse grupper med et tilsvarende beløb. Det er ganske interessant at se, at et forslag om skatteforhøjelse — i dette tilfælde endog for familier med børn — er fremsat under betegnelsen spareforslag. Der er fra oppositionens side intet oplyst om enkelthederne i den måde, hvorpå man tænker sig at begrænse indkomstkatten; men skal man dømme umiddelbart efter, hvad der foreligger, synes slutresultatet let at kunne

blive en skattelettelse for skatteydere uden børn og en skatteforhøjelse for familier med små indtægter og mange børn.

De forskellige forslag, som er antydet fra oppositionens side, dukker vel i øvrigt op nu i vinterens løb til almindelig saglig forhandling, og jeg går ud fra, at samtlige regeringspartier vil være indstillet på en åben, saglig forhandling om de forslag, man kommer med. Dermed er ikke sagt, at vi vil være i stand til at tiltræde forslagene, og jeg tror i hvert fald ikke, at de to partier skal regne med, at de kan få gennemført forslag, der i princippet betyder en ændring af den sociale og kulturelle standard, som er nået her i vort land i årenes løb. Men lad os nu se, hvordan forslagene ser ud, når de er bragt ned på papiret eller ført ud i virkeligheden, så kan vi tale om det.

At oppositionen nu forsøger at forme en politik, er helt forståeligt. Det er egentlig ubegribeligt, at det ikke er sket tidligere. Om så den foreslåede politiske linje er forståelig og forsvarlig, er en helt anden sag.

Venstres og de konservatives valgprogram har vel den svaghed — set fra oppositionens bænke — at det er kommet for tidligt til verden. Men det er nu godt, at der bliver rigelig og god anledning til i det kommende års tid at diskutere det og gå det nærmere igennem både her og ude omkring i landet. Jeg tror, det vil have lidt svært ved at klare sig i virkelighedens kølige luft, også fordi det er rigtigt, hvad der er sagt under denne debat, at det er jo ikke en ny politik, der her præsenteres, en fremragende opfundet, helt anden linje, eller hvad det nu skal kaldes. De to partier har tidligere formet tilsvarende programmer og sentenser, selv om de ikke ligefrem er vedtaget med håndklap og akklamation i de to partier, som det fremgår af dagspressen. Nu hedder det som sagt, at pengene ligger bedst i folks egne lommer. Dengang hed det, at man skulle se på sin skattebillet. Det var lige før venstres og de konservatives regeringsperiode fra 1950 til 1953, hvor betydelige nye skatter blev gennemført. Jeg gentager: nye skatter — ikke skattelettelser, men skattestigninger.

Jeg hørte til min store undren det ærede medlem hr. Erik Eriksen sige, at forskellen mellem os og venstre er, at vi nærer dyb